

Komandi partur
Sverri kemur heim aftur og gjørdist landkrabbi. Hann er serliga kendur frá sínum arbeiði hjá Vilhelm Nielsen.

Anana var eitt risaskip, sum ikki var sætt í Føroyum áður

annan, letur í offiserinum: »Tú skuldi væl ikki verið sonur Rakul og Mortan á Geil, ha«. Tá bleiv eg kløkkur. Tað vísti seg, at hetta var Diaba, sonur Evu og Tummas í Rættará. Hann sigldi sum maskinmeistari við donskum skipi, sum kallaðist »Kristian Sass«.

Poli, beiggi mín, og Magnus, beiggi Esmar Fuglø, sum var 1. stýrimaður við »Ananu«, fingi báðir kjans við »Kristian Sass«. Teir fóru so av »Ananu« í Genova umborð á »Kristian Sass«.

Pola, beiggja mín, sá eg ongantíð aftur frá tí hann fór úr Genova við »Kristian Sass«. Hann fór seinni í land og á diakonskúla. Hann druknaði í 1944, sum greitt frá í seinasta parti.

Anana seld

Vit koma so heimaftur eftir at hava landað fiskin. Anana skuldi síðan niður til Leith í dokk. Men so hendir tað, at hon verður seld yvir til Noregs til Skoglandreiðariid í Haugesund.

Tað vóru fleiri grundir fyri, at Anana varð seld. Ein var at leiðslan í Uvak hevði ampa av trygdini hjá útróðrarmonnunum. Tað var nú ikki tað sama at hava útróðrarstøð á víðum havi og á landi. Menn kundu jú lættliga villast frá skipinum í vánaligum líkindum. Ein onnur orsök var, at prísurin á skipum var nógv uppfarin vegna krígshóttanina í Europa, so nú var møguleiki fyri at fáa slætt borð figgjjarliga.

Anana skuldi sigla undir Panamaflaggi

og fekk navnið »Angelo«. Skiparin kom til mín og spurdi, um eg vildi halda fram at sigla við sum messudrøngur. Eg játtaði. Hovmeistari var Poli Olsen úr Vestmanna.

Skipið varð siglt yvir til Haugesund. Har varð farið í holt við at brenna ymist burtur úr skipinum, m.a. tað sum hevði verið upphaldsrúm í miðlastini. Lastin varð gjørd aftur til tað, sum hon hevði verið frammanundan. Tá hetta var gjørt liðugt, var skipið sigliklárt.

Vit byrjaðu við at sigla við málmi millum Narvik í Noregi og England. Hetta var málmur, sum kom í vagnum úr Svøríki. Málmurin varð stúrtaður niður í lastina, so tað var skjótt at lasta. Vit sigldu innaskers fram við norsku strondina. Tá vit komu til Noregs fóru vit til Ålesund, tóku loðs har og sigldu síðani upp til Narvik.

So eina ferð koma vit inn í Ålesund at taka loðs. Loðsbáturin kemur út í móti okkum. Johan Samuelsen var 3 .stýrimaður hjá okkum. Hann gjørdist seinni navigatiónsskúlalærari í Havn. Hann sigur við meg: »Tú, kennir tú ikki handan mannin, sum situr har afturi í bátinum?« »Nei, eg kendi hann ikki«. So flennir hann við. Men tá báturin nærkast siggi eg, at hetta er pápi. Hann førði ein norskan trolara tá, sum kallaðist fyri »Kelt«. Hetta var tá ið hann saman við øðrum føroyingum legði norðmonnum lag á at fiska við trolu.

Pápi sat inni á støðini hjá loðsunum á landi, tá hann hoyrði, at loðsbáturin skuldi út til gomlu Ananu. Jú, tá var tað pápi, sum

Anana við bátum á dekkinum

kom út við loðsinum, og vit fingi eitt lítið prát saman. Steðgurin var ikki stórur. Hann var bara tíðin, tað tók loðsinum at koma umborð.

Sigldu upp á Russland í Stalintíðini

Tá vit so vóru lidnir við hetta chartrið, skuldi skipið sigla millum Svalbard og Russland. Tá vóru vit bæði í Murmansk og Arkangelsk. Vit fóru upp til Svalbard eftir koli. Har vóru kolanám, sum russar róku. Vit sigldu við kolalastini yvir til Murmansk, og har skuldu vit taka umborð olju og props, sum verður nýtt til kolagrevstur, at hava við aftur til Barentsburg á Svalbard.

Í Russlandi var ógvuliga strangt. Eg skal siga frá eini hending okkum var fyri. Vit vóru nakrir sum fóru í land, so møta vit vaktarmonnunum. Nú er tað ein, sum ansar eftir, at passið hann hevur upp í á sær, ikki er hansara pass. Hann hevur tikið skeivt pass úr skuffuni, har øll passini lógu. Vit vóru so stutt frá skipinum, at hann kundi rópa um borð og biðja teir fara eftir passinum hjá sær, men her var eingin bøn. Hann skuldi um borð aftur, so hann slapp ikki saman við hinum í land.

Lumpaður av handilsmonnum

Tá hetta chartrið var liðugt, fingi vit boð um at fara niður til Gdynia og Gdansk í Polen Vit skuldu fara ein túr til India við transitkol, sum sá út sum múrsteinar. Vit

máttu fara gjøgnum Gibraltar sundið. Anana hevði lítla kraft, hon sigldu bert sjei míl.

Tá harður streymur var, máttu vit liggja uttan fyri og bíða, inntil rákið linkaði. Hetta var eisini galdandi fyri aðrar enn okkum, Vit fóru so til Port Said, fyri síðani at fara gjøgnum Suez veitina. Fyrst komu vit til Alexandria. Har komu hesir handilsmenninir umborð. Tað vóru nakrir, sum kallaðust Mosesmenninir – Gamli Moses og synir hansara. Teir seldu ymiskt. M.a. høvdu teir ein kikara, sum teir royndu at pranga upp á meg. Teir vísti mær, hvussu væl man sá í honum. Eg hoppaði upp á tað og keypti hann. Teir pakkaðu hann væl inn og góvu mær eskjuna, og eg betalti.

Tá vit vóru komnir nakað suðureftir, tók eg pakkan fram og skuldi vísa onkrum tann flotta kikan, sum eg hevði keypt. Vit pakkaðu upp, men hvat. Í pakkanum var bara eitt gamalt tómt hylstur. Hetta høvdu teir gjørt beint framman fyri eygunum á mær, meðan eg stóð hjá. Soleiðis varð eg tikin við nösini.

Vit fóru so upp til India, og vit vóru eisini í Karashi í Pakistan. Síðani fóru vit til Calcutta, og har lastaðu vit málm til Noregs. Hetta var alt áðrenn kríggjið byrjaði. Vit sigldu til eitt pláss í Noregi, sum kallaðist Hummelvik, tað lá tætt við Trondheim. So fóru vit ein túr afturat upp til India.

Útróðrabátar leggja frá borði til útróðrar

Anana saman við øðrum føroyskum skipum. Jógvan Waagstein teknaði